

Dan

Brbljavi čudni dan, ki ne zmore
nikoli biti sam. —
Hoče, da gledaš vanj,
s stotimi nitmi pripet,
da si njegov in vedno zanj,
nikoli odmaknjen v čustveni svet.

Pokriti njegove srepe oči,
luknjavi posluh, slano vodenih besed,
ki s hrpavim mečem lesenim
zapuščajo srcu trščic sled.

Pozabiti nemir glodajočih skrbi,
zazibati jih v spoznavni mir,
da pod obrvmi zazeleni
ljubek in svež zimzelen
z modrimi, srečnimi očmi.

Prepletanje

Sredi noči, ko spremenijo vse stvari obliko
in pomen, v sencih stebrov ter dreves
postave tistih oživijo, ki jih več ni...

Na vrancu spenjenem se zbežnost zbudi.
Vratarji groze z rdečimi očmi nespečnosti
prisluškujejo v temo...
Molk. — Le žalostne oči velike, očitkov polne
vame zro — in ni besed.

O srečen, kdor zasliši govorico mrtvih! —
Neslišno kakor ribje luske
tedaj odpade ničevih stvari lišaj...

Trenutki blažene tišine. — Cvetovi v sanjah
zapojo med travo. — Nočne roparice
glavo sklonijo na mehke prsi —
poslušajo kovanje src ukročenih...

Sredi noči, ko vse stvari spreminjajo obliko
in pomen — v sencah stebrov in dreves
še sebe uzrem.